

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/105/2024
Identifikačné číslo spisu:	3120203739
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3120203739.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. W., narodeného XX. O. XXXX, C., zastúpeného LEXANTE s.r.o., Bratislava, Slávičie údolie 106, IČO: 53362624, proti žalovanej Program® spol. s r. o., Trenčín, Brnianska 10, IČO: 17640415, zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Dohnanskou, Dubnica nad Váhom, Bottova 1341/101, o zaplatenie 20.817 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C/37/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. apríla 2024 sp. zn. 8Co/49/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 09. augusta 2023, č.k. 27C/37/2020-264, žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 20.817 eur spolu s úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia, zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Vychádzajúc z ustanovení § 3 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 38 ods. 1, 2, § 39, § 454, § 456, § 845 ods. 1 a § 846 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) a na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že v danom prípade nie je splnený predpoklad pre určenie neplatnosti právnych úkonov žalobcu, nakoľko v každom prípade je potrebné konkrétne skúmať, či je tu súvislosť medzi duševnou poruchou a právnym úkonom, a či práve pre duševnú poruchu bol žalobca neschopný urobiť konkrétny právny úkon buď preto, že nedokázal posúdiť následky takéhoto konania, alebo nebol schopný ovládnuť svoje konanie. Znalec v tomto prípade skonštatoval, že žalobca síce trpí poruchou návykov a impulzov nakoľko trpí patologickým hráčstvom (gamblingom), pričom sa nejedná o duševnú poruchu v pravom slova zmysle, avšak žalobca jednoznačne dokáže posúdiť následky svojho konania - od zaregistrovania sa na hráčskom portáli, cez vklady na hráčsky účet, až po jednotlivé stávky. Čo sa týka ovládacích schopností žalobcu, znalec konštatuje ich zníženie a oslabenie „pretože do jeho rozhodovacích schopností vstupovali aj

patologické deje. Konanie žalobcu bolo ovplyvnené jeho hráčskou závislosťou, pričom jeho schopnosti vôľou odolávať závislosti boli oslabené aj depresívnym ochorením, na ktoré sa dlhodobo lieči." Neznamená to však úplné vymiznutie ovládacích schopností žalobcu, skôr jeho zníženú ochotu a schopnosť kontrolovať svoje stávkovanie. Podľa názoru súdu však nemožno každý právny úkon uskutočnený pod vplyvom znížených ovládacích schopností, považovať za neplatný. A nie je tomu tak ani v prípade stávok žalobcu na hráčskom portáli žalovaného. Došlo by tak k absurdným situáciám, že napríklad každé nutkavé nakupovanie, ktoré osoba nedokáže ovládnuť, alebo neovládnuteľná konzumácia alkoholu, by mohli, potom ako by dotýčny minul svoje prostriedky a uvedomil si dôsledky svojho konania, bolo možné posudzovať ako neplatné právne úkony podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka a majetkový prospech takto získaný by bol bezdôvodným obohatením. Vzhľadom na uvedené preto súd rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalobca v čase realizácie stávok u žalovaného trpel duševnou poruchou, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným.

1.2. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že nie každá duševná porucha fyzickej osoby, ktorá robí právny úkon, vedie k jeho absolútnej neplatnosti, ale iba tá duševná porucha, ktorá konajúcu osobu robí na tento právny úkon neschopnou z dôvodu, že nemôže posúdiť následky svojho úkonu a/alebo svoje konanie ovládnuť. Konštatovanie neplatnosti právneho úkonu bude opodstatnené iba vtedy ak bude dokazovaním bezpečne preukázané, že predmetná osoba urobila právny úkon v duševnej poruche aspoň prechodnej povahy, ktorá vylučovala jeho rozpoznávaciu schopnosť a schopnosť určovaciu, príp. aspoň jednu z nich. To, či v danej situácii konajúca osoba vedela posúdiť následky svojho konania, alebo ho ovládnuť, musí posúdiť znalec z odboru psychiatrie. Súd musí zároveň prihliadnuť na všetky okolnosti ktoré súviseli s napadnutým právnym úkonom.

1.3. Poukázal na to, že pri vyhotovení znaleckého posudku znalec vychádzal zo zdravotnej dokumentácie dodanej zadávateľom - žalobcom. Analyzoval zdravotnú dokumentáciu od 03. marca 2017 do 04. decembra 2019 a následne vykonal vlastné šetrenie dňa 26. februára 2020. Z obsahu lekárskeho správ a záverov ošetrojúcich lekárov a znalca je zrejmé, že stav žalobcu je pretrvávajúci. Z vlastných tvrdení žalobcu dospeli lekári k ohraničeniu času začiatku poruchy dňom 3.5.2015, dňom úrazu v zahraničí. Prvé deklarovanie diagnózy ošetrojúcim lekárom na Slovensku je datované dňom 13. marca 2017, čo vyplýva aj z priloženej lekárskej správy. Priebeh ochorenia a liečby deklaruje prepúšťacia správa z 25. októbra 2017, z ktorej vyplýva, že žalobca bol hospitalizovaný vo Fakultnej nemocnici v Banskej Bystrici s diagnózou Patologické hráčstvo. Pretrvávajúci stav žalobcu vyplýva aj z posudku zo dňa 26. septembra 2019 a z lekárskej správy zo dňa 12. februára 2020.

1.4. Súd prvej inštancie zároveň upriamil pozornosť na to, že i keby súd posúdil vec tak, že žalobca v čase realizácie stávok trpel duševnou poruchou, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným, žalobca správne nevyčíslil výšku prípadného bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalobca vychádzal z potvrdenia vystaveného žalovaným, ktorý ku dňu 05. decembra 2019 vyčíslil počet vsadených tiketov: 5759, suma vsadených tiketov: 126.046 eur, suma vyplatených tiketov: 105.229 eur. Žalobca výšku bezdôvodného obohatenia teda vyčíslil ako rozdiel medzi vsadenými tiketmi a vyplatenými tiketmi ($126.046 - 105.229 = 20.817$ eur). Tento výpočet však nie je podľa názoru súdu správny, nakoľko na účet žalobcu totiž vkladal po výhre v stávke prostriedky aj žalovaný a s týmito žalobca ďalej hral, preto v prípade týchto prostriedkov nemohlo dôjsť k násobeniu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Navyše žalobca v podstate výhry na webovom portáli považuje za platné právne úkony, ktoré mu zvyšovali konto hráčskeho účtu a za neplatné považuje len tie stávky, ktoré pre neho skončili prehrou. Takáto úvaha podľa názoru súdu nie je správna.

1.5. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok" alebo „CSP") v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd") na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. apríla 2024, č. k. 8Co/49/2023-330, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré správne vyložil. Súd

prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoj právny záver o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku, a to spôsobom, z ktorého je zjavné, akými úvahami sa pritom riadil. Podľa odvolacieho súdu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku i s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) preto zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

2.2. V súvislosti so žalobcom namietanou nesprávnosťou vyhodnotenia vykonaného znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie v kontexte ďalších predložených dôkazov, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nepochybil v procese dokazovania, ani v procese hodnotenia dôkazov. Súdom prvej inštancie správne dôvodil tým, že zistenie, či v danom prípade išlo o neplatné právne úkony žalobcu urobené pod vplyvom duševnej poruchy, bolo možné konštatovať len na základe odborného posúdenia znalcom z odboru psychiatrie a za týmto účelom nariadil znalecké dokazovanie. Vychádzal zo záveru Doplnku č. 1 k znaleckému posudku vypracovaného znalcom MUDr. U. U., z ktorého vyplynulo, že žalobca za bežných okolností dokáže posúdiť možné následky svojho konania, a teda vie vyhodnotiť, že hranie môže skončiť s ťažkými finančnými stratami, že žalobca netrpí duševným ochorením v pravom zmysle a dokáže primerane okolnostiam predvídať následky svojho konania, že možné následky svojho konania si uvedomuje, ale sa nimi neriadi a že bol schopný posúdiť možné následky svojej registrácie na webovom portáli žalovanej ako aj bezhotovostných prevodov na účet žalovanej, avšak mal zníženú schopnosť svoje konanie ovládať, pretože do jeho rozhodovacích schopností vstupovali aj patologické deje, teda konanie žalobcu bolo ovplyvnené jeho hráčskou závislosťou, pričom jeho schopnosti vôľou odolávať závislosti boli oslabené aj depresívnym ochorením, na ktoré sa dlhodobo lieči. Súdom prvej inštancie preto dospel k názoru, že nie je naplnený predpoklad v zmysle § 38 ods. 2 OZ, keďže žalobca nemá úplne vymiznuté ovládacie schopnosti a že bol schopný posúdiť následky svojho konania. Pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia v odsekoch 9.9. až 9.12. vysvetlil, akú skutkovú okolnosť zistil z Doplnku č. 1 k znaleckému posudku a ako sa s ňou vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci vysporiadal.

2.3. V tomto smere ďalej poukázal, že súd prvej inštancie zohľadnil aj konštatovanie znalca o zníženej schopnosti žalobcu kontrolovať svoje stávkovanie, avšak vzhľadom na závery znalca o tom, že žalobca za bežných okolností dokáže posúdiť možné následky svojho konania a že vie vyhodnotiť, ako môže skončiť hranie, ale k hraniu ho vedú hráčske pudy, aj podľa názoru odvolacieho súdu dospel potom k správnomu záveru, že v danom prípade nešlo o právne úkony žalovaného urobené v duševnej poruche, ktoré by ho urobili na tieto právne úkony nespôsobilým. V predmetnom spore je aj podľa odvolacieho súdu podstatné konštatovanie znalca, že žalobca jednoznačne dokáže posúdiť následky svojho konania, i keď ovládacie schopnosti má znížené, lebo hoci si možné následky svojho konania uvedomuje, neriadi sa nimi, keďže hranie mu prináša pozitívne pocity z očakávania výhry. Navyše je v konaní nesporné, že žalobca, ktorý v konaní vystupuje sám, bez zástupcu, doposiaľ nepožiadala súd o obmedzenie svojej spôsobilosti nakladať s finančnými prostriedkami.

2.4. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu vyčísleniu žalovaného nároku odvolací súd uviedol, že názor prvoinštančného súdu je správny, pretože žalovaný sa v takom prípade potom skutočne dovoľával neplatnosti iba tých právnych úkonov, ktoré mu priniesli v stávke prehru, pričom platnosť právnych úkonov, na základe ktorých vyhral a peňažné prostriedky boli pripísané na jeho hráčske konto a ktoré potom ďalej používal v hre, nenamietal. Takéto selektovanie právnych úkonov podľa ich výhodnosti pre žalobcu a následne vyvodzovanie neplatnosti len právnych úkonov pre žalobcu nevýhodných je za danej situácie vylúčené. Možno tiež uzavrieť, že žalovaný by sa tak prípadne mohol bezdôvodne obohatiť nanajvýš z vkladov, ktoré na hráčsky účet vložil samotný žalobca, avšak nie z prostriedkov, ktoré žalobca použil z výhry od žalovaného ako vklad sa na ďalšiu hru.

2.5. Záverom zdôraznil v nadväznosti na námietku žalobcu ohľadom aplikácie ustanovení na ochranu spotrebiteľa a zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 297/2008 Z. z.“), že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravoval osobitným právnym predpisom, a to zákonom č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a schváleným herným plánom (ďalej len „zákon č. 171/2005 Z. z.“), ktorý žalobca akceptoval. Žalovaný prevádzkoval stávkové hry v súlade s rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky, pričom žalobca nešpecifikoval, v čom žalovaná voči nemu ako spotrebiteľovi v ich zmluvnom vzťahu postupovala nekalo, v rozpore so zákonom,

pripadne ktoré zmluvné podmienky a z akého dôvodu bolo potrebné považovať za neprijateľné. Žalobca taktiež nezrejmiť ani to, na základe akých skutočností mal žalovaný oznamovať príslušným orgánom akékoľvek podozrenie, že porušil zákon č. 297/2008 Z. z. upravujúci práva a povinnosti fyzických osôb pri predchádzaní a odhaľovaní legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu. Navyše táto odvolacia námietka predstavuje v odvolacom konaní neprípustnú novotu s poukazom na ustanovenie § 366 CSP, lebo ako prostriedok procesného útoku nebola žalobcom uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie.

2.6. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ videl procesom postupe odvolacieho súdu postihnutom závažnými deficitmi v dokazovaní ako opomenuté a deformované dôkazy, zmätočnosť, arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť, jednostrannosť, porušenie zákazu ľubovôle, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktoré mali za následok, že prijaté skutkové závery sú svojvoľné, neudržateľné a prijaté v zrejmom omyle popierajúcim zmysle a podstatu tohto práva, ako aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa odvolací súd podľa dovolateľa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami. V nadväznosti na uvedené dovolateľ v podstatnom poukázal, že tvrdenie súdu prvej inštancie ohľadom zníženej schopnosti žalobcu ovládať svoje konanie, na ktorom bolo založené samotné rozhodnutie, nebolo uvedené v predmetnom znaleckého posudku, práve naopak zo znaleckého posudku vyplýva, že právne úkony žalobcu počas hry neboli vedené slobodnou jeho vôľou, a preto nemôžu byť platné. Mal za to, že odvolací súd odignoroval odpoveď znalca na priamu otázku týkajúcu sa ovládacích schopností žalobcu a k nej zameraných v odvolaní rozsiahlo odôvodnených námietkam žalobcu sa nevyjadril, hoci boli v konaní rozhodujúce. Upriamil pozornosť, že nižšie súdy nehodnotili jednotlivo i vzájomnej súvislosti vyjadrenia ošetrojúceho psychiatra o prítomnosti porúch sebakontroly u žalobcu s opakovanými znaleckými tvrdeniami o neschopnosti žalobcu ovládať svoje konanie pri hre. Podľa dovolateľa súdy nižšej inštancie sa odmietli bližšie zaoberať aj nesprávnosťou určenej výšky požadovanej sumy žalobcom či potrebou aplikácie ustanovení na ochranu spotrebiteľa v danom spore, pričom súčasne opomenuli sa venovať absencii súladu skutkových záverov v konaní prvoinštančného súdu (bod 7.9. odôvodnenia súdu prvej inštancie) s právnymi závermi.

4. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení nestotožnila s dovolacou argumentáciou žalobcu a navrhla podané dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017,

7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Zo znenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že relevantná podľa tohto ustanovenia je výlučne vada: a/ ktorá je dôsledkom nesprávneho procesného postupu súdu, b/ ktorá znemožnila strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, a zároveň c/ ktorej intenzita je taká vysoká a dôsledky ktorej z hľadiska ich dopadu na procesné oprávnenia strany také závažné, že tým dochádza (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie, vykonával dokazovanie, zohľadňoval procesné oprávnenia strán sporu, dbal o ich rovné postavenie a vytváral im procesnú možnosť na realizáciu ich procesných oprávnení v súlade so zákonom). O nesprávny procesný postup ide v prípade vedenia sporu, pri ktorom konajúci súd nerešpektuje procesné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich civilné konanie. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je relevantný len procesne nesprávny postup súdu závažnej intenzity, v dôsledku ktorého bola strane zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní a prekazená realizácia jej patriacich procesných práv.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolateľ v súvislosti s podaným dovolaním v podstatnom namietať vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť (bod 3.1.).

12. Dovolateľ namieta viaceré vady v súvislosti s dokazovaním spočívajúce v súdom prvej inštancie deformovaného dôkazu o údajnom znalcovom konštatovaní iba znížených ovládacích schopností pri hre, opomenuté dôkazy a vytýkal, že súd prvej inštancie nerozoznal rozdiely medzi jeho stavom za bežných okolností, stavom pred hrou a stavom počas hry, a preto podľa neho účelovo nehodnotil časti znaleckého posudku.

12.1. Najvyšší súd pripomína, že dokazovanie je významnou časťou civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávaný nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

12.2. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady

formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (III. ÚS 332/09).

12.3. Dovoláním možno napadnúť len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

13. V tejto súvislosti je potrebné poukázať, že z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov (najmä doplnku k znaleckému posudku), výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalobca netrpí duševnou poruchou v pravom slova zmysle, nakoľko dokáže posúdiť možné následky svojho konania, a teda vie vyhodnotiť, že práve hranie ho dostalo do veľmi nepriaznivej finančnej situácie, kedy prišiel o všetky svoje príjmy, zdroje a majetok. Odôvodnenie uvedeného skutkového záveru v ničom neporušuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

14. Pokiaľ ide o námietku súdom prvej inštancie deformovaného dôkazu o údajnom znalcovom konštatovaní iba znížených ovládacích schopností pri hre, dovolateľ poukazuje na body 9.10. a 9.12. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že súd odignoroval odpoveď znalca na priamu otázku týkajúcu sa ovládacích schopností žalobcu a súd svoj záver o ovládacích schopnostiach žalobcu vyskladal na odpovediach znalca, ktoré sa netýkajú tejto skutočnosti a to z odpovedí na schopnosti žalobcu posúdiť následky svojho konania pri úkonoch predchádzajúcich samotnej hre.

14.1. Z Doplňenia č. 1 znaleckého posudku vo vzťahu k namietanému vyplýva: „Vo vzťahu k prvej otázke žalovaného, či p. W. dokáže ovládať svoje konania a v akom rozsahu je možné uviesť, že p. W. vo všeobecnosti dokáže svoje konanie ovládať, okrem situácií spojených s hraním a s manipuláciou s finančnými prostriedkami. Nedokáže ovládať svoje konanie, pokiaľ má k dispozícii voľné finančné prostriedky, a preto potrebuje inú osobu, aby dohliadala nad jeho finančným hospodárením. Jeho ovládacie schopnosti komplikovalo aj jeho ťaživé psychické rozpoloženie v uvedenom čase, navštevoval a dodnes navštevuje psychiatrickú ambulanciu a užíva antidepresíva na depresiu“. Znalec ďalej konštatoval: „Vo vzťahu k tretej otázke, Bol žalobca schopný posúdiť a uvedomiť si následky svojho konania, keď: a) sa zaregistroval na webovom portáli žalovaného? b) robil bezhotovostný prevod na účet žalovaného za účelom doplnenia hráčskeho konta? P. W., ak sa zaregistroval na hernom portáli, vedel, že to robí preto, aby hral, ak posielal peniaze na účet, vedel, že za akým účelom ich tam posielal, nehral

prvý krát, vedel, že môže o peniaze prísť, v tomto zmysle je teda nutné povedať, že si bol vedomý účelu a možných následkov svojho konania - avšak týmto vedomím sa neriadil, možné riziká ignoroval a prevládalo pudenie k hre - tu do jeho rozhodovania vstupovali patologické psychologické deje. P. W. bol schopný posúdiť možné následky svojho konania, avšak mal zníženú schopnosť svoje konanie ovládať. Konanie žalobcu chápem tak, že bolo ovplyvnené hráčskou závislosťou, pričom jeho schopnosti vôľou odolávať závislosti boli oslabené aj depresívnym ochorením, na ktoré sa dlhodobo lieči".

14.2. Dovolací súd po preskúmaní odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (v bodoch 9.10. až 9.12.), obsahu doplnenia znaleckého posudku ako aj dovolacej námietky konštatuje, že v predmetnej veci nedošlo k deformácii dôkazu. Deformovaný dôkaz nastáva vtedy, keď súd pri hodnotení dôkazov odchyľi ich obsah od toho, čo dôkaz skutočne obsahuje, pripíše mu význam, ktorý z neho nevyplýva, alebo ignoruje jeho relevantnú časť, čím dochádza k nesprávnym skutkovým zisteniam. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rešpektoval jadro záverov znalca, ktorý konštatoval, že žalobca je schopný posúdiť následky svojho konania, avšak jeho ovládacie schopnosti pri hraní hazardných hier sú znížené, nie vymiznuté, a impulzívne konanie bolo ovplyvnené patologickými dejmi. Súd prvej inštancie uvedené závery znalca v odôvodnení 9.10 až 9.12 citoval a analyzoval, pričom konštatoval, že aj napriek zníženej schopnosti ovládať konanie, žalobca nebol v stave, ktorý by ho robil neschopným vykonať právne úkony podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd neignoroval žiadnu relevantnú časť znaleckého posudku, neprekrútil jeho význam ani neuviedol tvrdenia, ktoré znalec nevyslovil. Výlučne vyhodnotil právnu relevanciu obsahu posudku v kontexte zákonných kritérií. Rozdiel medzi schopnosťou posúdiť následky a schopnosťou ovládať konanie, ktorý znalec explicitne rozlíšil, súd primerane zohľadnil pri právnom hodnotení, pričom jeho rozhodnutie o neprípustnosti uplatnenia neplatnosti právnych úkonov vychádza z objektívneho zistenia skutkového stavu. Hodnotenie miery zníženia ovládacích schopností a jej dopadu na konkrétne právne úkony je výlučne prejavom právomoci súdu a nie deformáciou dôkazu. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie sú v súlade so znaleckým posudkom a nebolo dôvodné konštatovať, že došlo k deformácii dôkazu.

15. Dovolateľ namieta porušenie práva na spravodlivý proces v súvislosti s opomenutým dôkazom, kde príkladmo uvádza, že súd nehodnotil jednotlivo vyjadrenia ošetrojúceho psychiatra a nehodnotil vzájomné súvislosti resp. súvislosti s opakovanými znaleckými tvrdeniami o neschopnosti žalobcu ovládať svoje konanie pri hre, pričom táto námietka bola rozhodujúca pre výsledok konania.

15.1. Súd prvej inštancie v bode 7.4. odôvodnenia uvádza: Zo zdravotných záznamov žalobcu súd zistil, že žalobca je liečený minimálne od r. 2017 na Slovensku v psychiatrickej ambulancii, pravidelne sa zúčastňuje psychiatrickým kontrolám, bol hospitalizovaný na psychiatrickej klinike s prijímacou diagnózou patologické hráčstvo v čase od 25. 10. 2017 do 03. 11. 2017. Podrobil sa aj psychologickému vyšetreniu.

15.2. Z Doplnenia znaleckého posudku vyplýva, že jeho obsahom je časť B. Štúdium zdravotnej dokumentácie s popisom psychiatrických a psychologických vyšetrení žalobcu.

16. Dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval pri hodnotení dôkazov úplne v súlade so zásadami objektívneho dokazovania a voľného hodnotenia dôkazov, a nešlo o ich opomenutie. Súd podrobne analyzoval všetky relevantné dôkazy týkajúce sa psychického stavu žalobcu, jeho schopnosti posúdiť následky svojho konania a ovládať svoje konanie pri hraní hazardných hier. V bode 7.4. odôvodnenia súd uviedol, že zo zdravotných záznamov žalobcu vyplýva pravidelná liečba v psychiatrickej ambulancii minimálne od roku 2017, účasť na pravidelných kontrolách, hospitalizácia s prijímacou diagnózou patologické hráčstvo v čase od 25. 10. 2017 do 03. 11. 2017 a podrobenie sa psychologickému vyšetreniu. Súd tieto fakty aktívne zahrnul do hodnotenia žalobcovho duševného stavu. Súd prvej inštancie následne prepojil tieto informácie so závermi doplnenia č. 1 znaleckého posudku, v ktorom znalec v časti B. študoval zdravotnú dokumentáciu, pričom jasne zohľadnil psychiatrické a psychologické vyšetrenia, liečbu a hospitalizáciu žalobcu. Pri hodnotení dôkazov súd zvažil vzájomné súvislosti medzi patologickým hráčstvom, psychickým stavom žalobcu a jeho schopnosťou ovládať konanie pri vkladoch a stávkach. Súd konštatoval, že aj napriek prítomnosti zníženej ovládacej schopnosti pri hraní, žalobca bol schopný posúdiť následky svojho konania, čo bolo rozhodujúce pre posúdenie právnej relevancie podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd nezanedbal žiadny relevantný dôkaz ani neignoroval vyjadrenia ošetrojúceho psychiatra.

Naopak, tieto informácie sú explicitne uvedené a ich obsah bol zohľadnený pri súhrnnom posúdení celého dôkazného materiálu. Súd primerane vyhodnotil aj opakované tvrdenia znalca o zníženej schopnosti ovládať konanie a ich kontext s psychickým stavom žalobcu, čím zabezpečil, že medzi zdravotnou dokumentáciou, psychiatrickými posudkami a znaleckými tvrdeniami nebol vytvorený žiaden logický rozpor. Dovolací súd zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neznamená mechanické prevzatie každého tvrdenia znalca alebo lekára, ale ich primerané zasadenie do právneho kontextu. Takéto hodnotenie je štandardným postupom, ktorý zabezpečuje objektívne posúdenie skutkového stavu a právnych následkov. Z toho dôvodu nemožno tvrdiť, že súd prvej inštancie opomenul dôkaz a tým porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Súhrnné posúdenie všetkých relevantných dôkazov bolo vykonané dôkladne, systematicky a v súlade so zákonnými požiadavkami. Zároveň z podaného odvolania vyplýva, že žalobca poukazuje na konštatovania z psychiatrických a psychologických vyšetrení, avšak následne neuviedol ich prepojenie s ďalšími vykonanými dôkazmi. Námietať dovolateľa je preto neopodstatnená.

17. S vyššie uvedeným súvisí aj námietať nerozlišovania prvoinštančného súdu medzi a) stavom normálnych/bežných okolností, b) stavom predchádzajúcim hre a c) stavom pri hre. Dovolateľ vytýkal súdu, že účelovo nehodnotil tie časti posudku, ktoré sa týkajú predmetných namietaných úkonov, pričom v tejto časti dovolania svoje námietku ďalej nerozvíja.

17.1. Dovolací súd po preskúmaní námietky dovolateľa konštatuje, že tvrdenie o nerozlišovaní medzi stavom normálnych alebo bežných okolností, stavom predchádzajúcim hre a stavom pri hre je neopodstatnené. Súd prvej inštancie v odôvodnení podrobne analyzoval znalecký posudok a jeho doplnok, pričom zohľadnil zníženú schopnosť žalobcu ovládať svoje konanie výlučne v situáciách súvisiacich s hraním a manipuláciou s finančnými prostriedkami, ako to znalec explicitne uviedol. Súd súčasne vyhodnotil aj schopnosť žalobcu posúdiť následky svojho konania v štandardnom bežnom stave a pred samotnou hrou, čo umožnilo primerane odlíšiť situácie, v ktorých sa uplatňovala znížená ovládacia schopnosť, od stavov, v ktorých žalobca konal kompetentne. Dovolací súd zdôrazňuje, že námietať dovolateľa, hoci poukazuje na údajnú absenciu rozlíšenia medzi jednotlivými stavmi, neobsahuje konkrétne argumenty ani dôkazy, ktoré by ukazovali, že súd nehodnotil relevantné časti znaleckého posudku alebo že by jeho záver nebol opodstatnený. Naopak, z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že posudzoval nielen samotné následky právnych úkonov, ale aj kontext patologického hráčstva, psychického stavu žalobcu a jeho schopnosti ovládať konanie pri hrách. Hodnotenie bolo preto komplexné, systematické a v súlade so zásadami voľného hodnotenia dôkazov, pričom boli odlíšené jednotlivé situácie podľa ich relevantnosti pre právnu otázku posudzovanú podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu je tvrdenie dovolateľa o údajných nedostatkoch v rozlíšení stavov neopodstatnené.

18. Ďalší okruh námietok dovolateľa sa týkal nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho údajnej arbitrárnosti. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa nezaoberal jeho podstatnými argumentmi, konkrétne (i) absenciou slobodnej vôle žalobcu a jej vyhodnotením, (ii) nehodnotením opakovaných záverov znalca o neschopnosti žalobcu ovládať svoje konanie pri hre, (iii) nejasnosťou záverov súdov o nesprávnom určení výšky žalovanej sumy a (iv) tým, že súdy nepristupovali k žalobcovi ako k spotrebiteľovi.

18.1. Dovolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali pri zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 20.817 eur s príslušenstvom z dôvodu plnenia žalobcom na základe neplatných právnych úkonov urobených v duševnej poruche, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. V nadväznosti na odvolanie žalobcu venoval pozornosť vo svojom rozhodnutí predovšetkým námietkam smerujúcim voči hodnoteniu záverov súdom prvej inštancie, prezentovaných vo vypracovanom doplnku k znaleckému posudku (body 24. až 28.

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), kde poukázal na závery znalca, ktoré súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce a z ktorých následne vychádzal pri jeho hodnotení a právnom posúdení danej veci. Odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu, jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Predostretá hodnotiaci úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnom posúdením. V rozsahu nastolenej odvolacej argumentácie sa odvolací súd zároveň v bodoch 29. až 31. odôvodnenia svojho rozhodnutia venoval (i keď nie podľa predstáv žalobcu) aj ďalším podľa žalobcu odignorovaným námietkam (nie podľa predstáv dovolateľa), ktoré však z pohľadu podaného dovolania predstavujú len jeho okrajovú argumentáciu.

19. Dovolací súd preskúmal námietku, podľa ktorej sa súde nižších inštancií nedostatočne vysporiadali s konštatovaním znalca, že konanie gamblera počas hry nie je vedené jeho slobodnou vôľou.

19.1. Zo spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie sa touto časťou doplnenia znaleckého posudku zaoberal (porovnaj bod 9.9.), pričom vysvetlil, ako ju zohľadnil pri právnom posúdení veci. Odvolací súd následne na túto argumentáciu nadviazal a uviedol dôvody, pre ktoré sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Dovolací súd považuje za podstatné, že predmetné konštatovanie znalca predstavuje všeobecné odborné zhodnotenie javov typických pre patologické hráčstvo, nie individuálne závery vzťahujúce sa výlučne ku konkrétnym posudzovaným právnym úkonom žalobcu. Súde túto časť posudku vyhodnotili v súvisi s ostatnými zisteniami a vysvetlili, prečo nemohla sama osebe viesť k záveru o neplatnosti právnych úkonov pre nedostatok slobodnej vôle podľa § 37 ods. 1 OZ. Z odôvodnení oboch rozhodnutí je zrejmé, že súde poskytli primeranú a dostatočnú reakciu na vznesenú námietku.

20. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa nedostatočne zaoberal opakovanými tvrdeniami znalca o tom, že žalobca nedokáže ovládať svoje konanie pri hre.

20.1. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa so závermi znaleckého posudku oboznámil, poukázal na ne a vyhodnotil ich v spojení s ďalšími skutkovými zisteniami. Odvolací súd zdôraznil, že znalec nekonštatoval úplnú stratu ovládacích schopností, ale iba ich zníženie, čo korešponduje aj s odôvodnením súdu prvej inštancie. Z obsahu odôvodnenia je zrejmé, že odvolací súd nevychádzal zo skrátenej či selektívnej interpretácie posudku, ale z jeho celkových záverov, vrátane tých, na ktoré dovolateľ poukazuje. Odvolací súd tiež vysvetlil, prečo samotné konštatovanie o znížených ovládacích schopnostiach nepostačuje na záver o neplatnosti právnych úkonov žalobcu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že odvolací súd poskytol primerané, vecné a dostatočné odôvodnenie v odpovedi na túto námietku.

21. Dovolací súd sa zaoberal aj námietkou dovolateľa, podľa ktorej nie je zrejmé, akým spôsobom súde dospeli k záveru, že žalobca nesprávne určil výšku prípadného bezdôvodného obohatenia žalovaného.

21.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bod 9.13.) vyplýva, že súd túto otázku posudzoval len v doplnkovom rozsahu. Súd vysvetlil logiku, podľa ktorej považoval výpočet žalobcu, založený na rozdieli medzi vsadenými a vyplatenými tiketmi, za nesprávny, pričom uviedol konkrétne okolnosti, ktoré tento výpočet skresľovali (vloženie prostriedkov po výhre žalovaným a chybné zaradenie výhier ako platných právnych úkonov). Dovolací súd zdôrazňuje, že uvedený záver súdu prvej inštancie nepredstavoval primárny dôvod zamietnutia žaloby, ale iba doplnkové objasnenie nesprávneho vyčíslenia výšky možného bezdôvodného obohatenia. Napriek tomu je odôvodnenie v tejto časti dostatočné a logické.

22. Dovolací súd preskúmal námietku dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd nedostatočne zohľadnil otázku postavenia žalobcu ako spotrebiteľa.

22.1. Zo spisového materiálu vyplýva, že odvolací súd túto otázku posúdil, keď uviedol, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa riadil osobitným právnym predpisom - zákonom č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a schváleným herným plánom, ktorý žalobca akceptoval. Súd zároveň poukázal, že žalobca nešpecifikoval, v čom žalovaný voči nemu postupoval nekalo, porušil zákon, alebo ktoré

zmluvné podmienky mali byť podľa jeho názoru považované za neprijateľné. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých mal žalovaný oznamovať podozrenia v súvislosti s právnou úpravou zákona č. 297/2008 Z. z., ani nepreukázal, že by mu vzniklo právo na dodatočnú ochranu ako spotrebiteľovi v danom právnom vzťahu. Navyše, odvolacia námietka predstavuje v konaní neprípustnú novotu podľa § 366 CSP, keďže nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie.

22.2. Dovolací súd preto konštatuje, že odvolací súd poskytol primerané a dostatočné odôvodnenie k námietke postavenia spotrebiteľa. Odôvodnenie jasne vysvetľuje, prečo namietané skutočnosti nemohli mať vplyv na výsledok konania a umožňuje preskúmanie rozhodnutia. Nemožno teda tvrdiť, že by šlo o nedostatočnú reakciu súdu na podstatnú argumentáciu dovolateľa.

23. Dovolací súd preskúmal námietku dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd nezodpovedal údajnú nezrovnalosť medzi skutkovými a právnymi závermi (bod 7.9. odôvodnenia).

23.1. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ túto námietku uviedol len ako odkaz na predchádzajúce odvolanie a nezdôvodnil ju priamo a konkrétne v dovolaní. Podľa § 433 CSP nemožno dovolací dôvod stavať len na všeobecnom poukazovaní na predchádzajúce podania. Dovolanie musí obsahovať konkrétnu vadu rozhodnutia a dôvody v čom spočíva táto vada. Keďže dovolateľ uvedené opomenul uviesť, námietka sa považuje za nedôvodnú.

24. Dovolací súd preskúmal námietku dovolateľa, podľa ktorej malo ísť o arbitrárne rozhodnutie odvolacieho súdu. Upozorňuje, že arbitrárnosť by mohla byť namietaná len v prípade, ak by odvolací súd výrazne odchyľil od znenia a účelu právnych predpisov, poprel ich podstatu alebo viedol k zásadnému skresleniu ich významu. Zo spisového materiálu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (v jednote s prvoinstančným rozsudkom) však vyplýva, že odvolací súd riadne analyzoval skutkové zistenia, znalecké posudky a právnú úpravu, vysvetlil prečo potvrdil závery súdu prvej inštancie a svoje rozhodnutie odôvodnil jasne a zrozumiteľne. Nemožno teda tvrdiť, že by šlo o svojvôľu, jednostranné rozhodovanie alebo arbitrárny úkon súdu.

25. Záverom je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pričom ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa naň špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Za vadu zmatečnosti nemožno preto považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne (nenáležite) odôvodnené, resp. svojvôľné.

26. Ak dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií (nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, nesprávne interpretovanie právnej normy), dovolací súd zdôrazňuje, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (pozri R 54/2012, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa dovolacieho súdu nie je po 01. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobkyňou tvrdenú vadu zmatečnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (viď. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

27. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

28. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

29. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.